

Бих казал, че много добре вървят нещата тази година в Благоевград. Доволен съм! А и как да не съм доволен, като проведох досега пет регресии и след всяка от тях участниците ме питаха кога ще бъде възможно да дойдат за нова регресия. Което си е добър атестат и това може само да ме радва! Особено силно ме докосна регресията на 37-годишна жена. Първоначално липсваха видения. Имаше само усещания. И когато се опитвах да я насоча към нещо, я обгръщаше сива мъгла, която нито ѝ позволяваше да види нещо, нито можеше да се мине през нея. Около двадесетина минути с различни въпроси и насочвания се опитвах да отключа процеса. Най-накрая се появи една стълбица, която я привличаше, но когато тръгнаше към нея, стълбицата изчезваше. Така на няколко пъти, докато успя да стигне до нея и да види една слънчева полянка с бели маргаритки и две малки деца – момиче и момче, хванати за ръка, които безгрижно подтичваха по полянката. Виждаше ги в гръб, като за момиченцето имаше визия, докато момченцето по-скоро го усещаше. Спомена, че вдясно има тъмна гора. Ако децата се насочеха към нея, чувстваше, че може да им се случи нещо лошо. В един момент я връхлетя силна емоция, която я караше да плаче, а тялото ѝ започна да се извива, да се гърчи. Видимо изпитваше болка. Попитах я какво се случва. Тя каза, че преживява аборт, който е направила преди няколко години. Направила го е, защото е смятала, че моментът не е подходящ за раждане на дете, ситуацията е трудна и няма да могат да се справят. И въпреки нежеланието на мъжа си е направила аборт. Само че тогава е била в упойка и не е изпитала или не си спомня нищо, но сега... сега изживяваше целия аборт, сякаш ѝ се случваше, но без упойка – виждаше лекарския екип... това, което правеха... Видя и преживя емоционално изтръгването на плода. Осъзна, че е допуснала голяма грешка... че е отнела братчето на дъщеря си... в основата на което е липсата на доверие – не може да се доверява на хората и в частност на мъжете, които са до нея. Когато я насочих към първопричината (защо не може да се доверява), тя се върна в своето детство: имала е баща алкохолик, който е тормозел майка ѝ по време на брака им, а дори и след развода им. И въпреки че многократно е обещавал на дъщеря си, че няма да прави вече така, че няма да пие повече... а тя му е вярвала много... той отново и отново е престъпвал думата си и е предавал доверието на дъщеря си, като по този начин е изградил в нея убеждението, че не трябва да вярва на хората, защото те ще я предадат, а трябва да вярва единствено на себе си. Направи връзка и осъзна защо изпитва трудности във връзките си с мъжете... защо има чувството, че се налага да ги влачи. В основата и на това беше неумението ѝ да се доверява. Тя не им вярва и по този начин ги потиска... блокира техния потенциал... вместо да им повярва и да ги подкрепя, да им бъде опора... Тогава почувства, че ще им даде криле и мъжът до нея ще може да разгърне потенциала си и да постигне много, но трябва да му вярва! С неверието си тя го убива! След като си видя грешките, осъзна, че е необходимо да си даде и прошка, защото тези грешки бяха следствие на условията на живот, при които е израснала – бащата алкохолик, постоянните скандали между родителите, трудните материални условия, които я принуждават на 14-годишна възраст да започне работа и оттогава сама да се оправя в живота. Това е причината и да се чувства дискомфортно винаги, когато се налага да зависи финансово от някого – да речем, когато е бременна. Това е причината и да не се привързва към мъжете, които обича, защото това носи болка. Регресията беше разтърсваща, със силен терапевтичен ефект и ценни осъзнавания,

чрез които тази жена схвана цялата картинка на своя живот и проявлението си в него. Разбра какво е необходимо да промени, за да си дойдат нещата на местата. Ето затова твърдя, че регресията е уникален процес, който се насочва свръхсъзнателно чрез изконната мъдрост, вложена в нас, по възможно най-добрия начин за съответния човек!

По време на регресия, когато разчитаме записите на душата на даден човек, можем да стигнем и до информация, свързана с биологичните му родители, за които той на съзнателно ниво не знае нищо, тъй като е бил изоставен от тях. Точно такъв откъс ви предлагам от регресията на Т.:

Като бебе на шест месеца:

Облечена съм в нещо бяло. Седнала съм. Много странно, че седя сама без чужда помощ... и си смуча пръста и чакам и си бляя нещо. Седнала съм върху някаква маса или легло... Върху нещо като някаква маса е. Сама се виждам. Спокойно и лежерно е.

В майчината утроба:

Нищо не чувствам. Отпуснала съм се... Пак ми е едно лежерно. Нямам никакви чувства. Като сгушена съм такава... Имам чувството, че пак си смуча пръста и там... Постоянно се виждам с пръст в устата.

Как изглежда и как се чувства биологичната майка един месец преди раждането:

Как да го опиша... Все едно се чувства гадно, но... Гадно й е, че въобще има бебе... в смисъл... кога ще го разкара това нещо от себе си?! Физиономията й е на нещо, което й е неприятно. Смиръчкана е... Нещо неприятно. Очите й излъчват нещо като ярост... Не

излъчват нещо хубаво.

Какво се е случило с нея, за да се стигне до тази бременност и след това да изостави Т.:

Виждам как бяга по една улица. Като в някакво село е. Обръща се назад... Разстроена е много! И бяга, тича... като да се разкара от някакво място... Ядосана такава... разстроена. Скарала се е с някого... като жена ми излиза... Като някаква възрастна баба... от тия типично селските баби с кърпа на главата. Усещам я сякаш е непознатата тази жена... сякаш се е скарала с непознатата жена и не е било нужно да се разстройва така... или да бяга оттам. Бабата все едно я изпраща и ѝ маха все едно за „чао“, „до скоро“, а тя бяга разстроена... ядосана също. Мрази я. Не мога да разбера каква е причината... Просто най-първично така я намразва в тоя момент... Виждам я преди това като... не е щастлива жена общо-взето... Тъжна... такава леко... като прегърбена една такава... сякаш не знае какво да прави... още от преди това не знае какво да прави. Объркана е. Около 27-8... около 30-годишна е. Съвсем различна я виждам от мен. С по-светла коса е... като тъмнозлатно... по-светли очи. Слаба е... Нормално изглежда. Облечена е с дънки... женски някакви сака слага... Спортно.. хубаво облечена. И все я виждам как стои една такава тъжна... Почесва се по главата, докато мисли. Замисля някакви неща... схеми такива върти... Мисли си за някакъв човек... Някакакъв чичка такъв... с мустак. Най-обикновен... като шофьор на автобус... нещо подобно е. С тъмна, черна, къдрава коса е. Пълен е... По-голям е от нея. Много по-различен е от нея. Виждам го точно като шофьорите на автобуси – с вратовръзка някаква черна, с костюм е. Доста е пълен. Имали са сексуални отношения... Не е любовно. Виждам го като отделна част. По никакъв начин не гледа на нея... В смисъл... встрани гледа... такава надолу... Отбягва я... както и тя. Съвсем отделни хора са това. Няма нещо общо помежду си тогава... нещо, за което толкова да мислят – тя си е била тя, а той си е бил той... Много са различни!

Реакцията на биологичната майка, когато разбира, че е бременна с Т.:

Стряска се такава... изненадано: „Бременна съм... Бременна съм...“ и това е. Няма някакво чувство или емоция толкова силно в нея.

Реакцията на биологичния баща:

Вайка се такъв... Чуди се какво ще прави... Хваща се за главата... „Какво ще правя? Какво ще правим сега?“

Какво решават да правят:

Никакво решение не взимат двамата. Те не контактуват помежду си по този начин, че да могат да вземат решение. Просто ги виждам как са един срещу друг и единият тръгва в едната посока, а другият в другата... Не могат да вземат решение. Няма чувства един към друг! Няма чувства нито тя към него, нито той към нея... Отделни животи са просто. Виждам ги един срещу друг, без да взимат никакво решение.

Какво се случва после:

Имам чувството, че просто тя... нищо не ѝ се е случило в живота. Сякаш това за нея е преминало просто... нали има някои жени, които просто за тях това е нещо нормално... бременността се чувства като нещо физическо, без да е свързана емоционално с тях. Тя е такъв тип. Това за нея просто така минава... нещо нормално може би...

Каква е нейната реакция, след като ражда Т.:

Не иска да ме вижда изобщо! Сякаш казва на лекарите: „Мани го, мани го!“ И такава с ръка жестикулира все едно, когато... виждаш труп на някой плъх... Не искаш да го виждаш – смърди, грозно е... Нещо такава е. Така я виждам. Не ме поглежда... Дори и яз не мога да... Виждам ръката ѝ, с която препречва да се видим по някакъв начин.

Защо Т. е осиновена точно от тази жена, която тя възприема като своя майка:

Първоначално виждам как някакво ангелче... истински ангел - такъв беличък, просто ме потупва като бебенце по дупенцето: „Хайде, хайде!“ и ме праща при нея. Още от самото начало... От самото ми раждане явно аз съм била за втората ми майка...

Из бележките на водещия

Събота, 10 Август 2019 15:45 - Последна промяна Събота, 17 Август 2019 11:59
